

Sáng đến , chiều đi và đêm tới ...

Tuổi thơ của nhỏ lớn lên cùng lũ bạn trong xóm , nhỏ hồn nhiên đùa vui phá phách , những trò chơi đã làm rách lòng hàng xóm , như chui hàng rào vô vườn người ta bẻ trộm trái cây , cái ăn cái phá , trái mít nào trên cành cũng bị nhỏ đâm thủng , bắp non nào cũng bị nhỏ bẻ gãy moi râu bắp làm bún để chơi bán hàng . Buổi chợ về chiều lúc mọi gian hàng đóng sập , xui cho mấy sạp guốc cửa nẻo chỉ là tấm lưới sắt ngó thấy bên trong , thế là nhỏ cầm nhánh cây được tuốt hết lá đưa qua mấy lỗ hàng rào xô cho guốc rớt đầy xuống sàn nhà rồi cùng lũ bạn cười lên hăng hắc .

Cả xóm ai nhìn nhỏ cũng lắc đầu , có người chưởi lén " đúng là con tinh " . Người xưa nói mấy vong hồn thiếu nữ còn trinh khi chết đi sẽ không thành ma mà thành yêu tinh , nhỏ làm sao hiểu được về sự khác biệt đó , nhỏ chỉ biết mấy con tinh thì thường hay rất đẹp cho nên nhỏ nghe người ta chưởi nhỏ là con tinh thì chắc là nhỏ không phải là một người có nhan sắc xấu . Nhưng nhỏ là con nít cũng không biết như thế nào mới là đẹp hay là xấu ? . Nhỏ chơi với thằng cu Nậy , nó có cái miệng hô , nhìn một hồi nhỏ cũng thấy quen , chơi

với con Tánh có con mắt lé nhỏ cũng đâu thấy gì là lạ . Bạn bè nhỏ có mấy đứa thực ra ngó thật khó coi , nhưng nhỏ lớn lên quần quanh trong xóm như bầy gà quần quanh bên cái cối giã gạo , thế giới bên ngoài có bao la rộng lớn cách mấy thì cũng chỉ bằng bầu trời quê hương của nhỏ , cũng chỉ mênh mông như dòng sông vắt ngang thành phố mà thôi .

Tuổi thơ của nhỏ bỗng một ngày có đôi mắt anh nhìn nhỏ thật lạ , nhỏ thấy sao trái tim nhỏ bị đập loạn xạ , hai gò má nóng ran , bước chân bị lúng quính khi nhỏ đi ngang qua ngõ nhà anh . Ngày đó anh ngồi vắt vẻo trên cây khế là nhỏ chạy tới xin anh mấy chùm khế về dầm muối ớt ăn , anh cũng cười vui vẻ rồi hỏi " rằng có muốn thêm nữa không ? " , nhỏ "dạ đủ rồi " là bỏ chạy te te . Nhưng sao hôm nay cũng cây khế đó , anh không trèo trên cây mà chỉ đứng dưới vòm lá xanh hoa nở đầy cành ,trong tay cầm một chùm hoa khế như đang chờ ai .Thì ra anh đang đợi nhỏ . Thời gian trôi qua lặng lẽ , nhỏ lớn lúc nào cũng không hay . Sáng đến , chiều đi ,đêm tới như chiếc kim đồng hồ vẫn quay những nhịp gõ đều đặn . Dòng sông có khi nước xuống , nước lên . Quê hương hai mùa mưa nắng khắc nghiệt , chỉ có mùa xuân cho nhỏ xum xoe thêm chiếc áo mới , mùa thu để nhỏ lang thang đi nhặt những trái sầu đâu rụng rơi . Con yêu tinh đã lớn , dòng tóc mây dài đầy theo tuổi , mắt to và miệng cười mim mím kể từ lúc nhỏ bắt gặp tia mắt nhìn của anh , kể từ lúc anh không cho nhỏ khế mà anh chỉ tặng hoa khế cho nhỏ . Nhỏ thầm tự hỏi ...hoa khế có gì đẹp đâu , ngày nào mà nhỏ không nhìn thấy ,

nhưng sao từ nơi tay anh dúm , hoa khế như huyền ảo hơn , như đang âu yếm nhìn nhỏ . Từ những cảm giác miên man lướt nhẹ qua tâm hồn nhỏ , nhỏ bắt đầu nhận ra cái miệng hô của thằng cu Nậy thiệt là mất thẩm mỹ , con mắt lé của con Tánh trông kỳ cục và nhỏ đã nhận ra nơi anh , người con trai lớn hơn nhỏ có nhiều cái thật lạ lạ . Anh có đôi mắt hun hút xanh như màu nước biển khi nhỏ mùa hè nào cũng được đi ra biển đùa nghịch theo những con sóng ào ào lượn vào , lượn ra , đi lượn say mê vỏ ốc trải đầy trên cát trắng , triển mũi anh như bị vồ lên trông giống như một triển núi vững chắc ngạo nghễ , bờ môi chẻ đôi ngộ nghĩnh và trên đôi má của anh là hai đồng tiền lún sâu làm cho nhỏ lúc nào ngồi soi gương cũng đưa ngón tay dí vào má coi có giống như anh không rồi cười một mình .

Lặng lẽ như thời gian , lặng lẽ như tình yêu của anh dành cho nhỏ . Cây khế bao mùa lá nảy mầm xanh tươi , nhỏ không biết tự lúc nào đã bỏ cái trò dầm khế với muối ớt thật cay ăn đỏ cả môi . Nhỏ bắt đầu yêu màu hoa khế tím tím mà anh vẫn ngượng ngập mỗi khi tặng và chưa một lần nói gì với nhỏ , cho đến khi cây thầu đâu đã sầu theo mùa đông héo úa trên cành , nhỏ cùng gia đình rời bỏ quê hương để vào miền Nam sinh sống . Ngày nhỏ ra đi mưa nhiều lắm , hình như mắt nhỏ ướt buồn khi nghĩ về anh , nhỏ mơ hồ biết sau đó anh đã đi vào đời lính rồi về sau nữa chẳng còn tin tức gì về anh . Nhưng những kỷ niệm trên quê hương vẫn đây ấp trong tâm khảm , đêm đêm nhỏ vẫn luôn mơ thấy và đôi mắt anh luôn cho nhỏ một cảm giác vời vợi nhớ nhung .

Ngày hội ngộ cùng anh trên thành phố nơi nhỏ ở , anh oai phong trong sắc phục sĩ quan , còn nhỏ vẫn còn là học sinh trong chiếc áo dài màu trắng .Gặp lại nhau nhỏ cứ ngỡ như là giấc mơ , nhỏ mới mười sáu tuổi mà anh đòi đi cưới nhỏ , nhỏ mặc cở cứ ngồi im lặng bên anh hai má đỏ hồng . Anh nói nhiều lắm , nhắc lại những ngày tháng trên quê hương , nhắc nhỏ còn nhớ người ta mắng nhỏ là yêu tinh , anh cười bảo " người ta nói đâu có sai đâu em là yêu tinh tu thành người nên quyến rũ anh mê mệt " . Nhỏ nhéo anh đau điếng , anh ôm nhỏ trong tay " nhéo anh đau để anh nhớ em suốt đời hả " . Lời anh nói thật linh thiêng không phải cho anh mà đã báo ứng lên số mệnh của nhỏ . Lần đầu hội ngộ đó cũng là lần cuối cùng nhỏ được nhìn thấy anh , nhìn thấy một tình yêu trong sáng như ánh sao trong đêm , thật thà như màu hoa khế tím bâng khuâng rơi rụng trước ngõ , êm đềm như dòng sông Thạch Hãn lặng lẽ trôi nơi quê hương hai đứa . Anh từ giã với nụ hôn trìu mến trên vầng trán của nhỏ , môi anh thật ấm , hai đồng tiền khi anh mỉm cười lún sâu , với đôi mắt anh thiết tha nhìn theo nhỏ đi khuất ở cuối đường . Anh quay lưng mang theo lời hứa hẹn ,mang theo cái gật đầu e thẹn nhỏ hứa làm vợ của anh . Chuyện tương lai sẽ trở về tính tiếp sau lần hành quân anh thi hành nhiệm vụ của người trai trong thời chiến loạn . Tương lai của hai đứa ,anh đành đoạn lìa bỏ nhỏ một mình đi tiếp trên bước đời trầm luân . Đôi mắt anh khép kín cùng với bầu trời quê hương nhưng nỗi đau anh để lại , nỗi đau vẫn cứ nhói buốt khi nhỏ nhìn ...

mỗi sáng đến , chiều đi và đêm tới ...

Mẫu Hoa Khế July 22.2010

Nguồn: Tác giả / VNthuquan - Thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 27 tháng 7 năm 2010